

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: סלומון	שם פרטי: בבי
------------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי:		SOLOMON		שם פרטי: בבי
שם פרטי איתו נולדתי:		BEBI		שנת לידה: 6/9/1938
עיר לידה:		CRCOUONI		ארץ לידה: רומניה
שם פרטי ושם משפחה של האב:		שם פרטי ושם נעורים של האם:		טי (איטה)
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:		מקום מגורים:		ארץ המגורים:
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)		חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		מקומות מגורים:		קרקואני
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:		
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור		
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מתי		שנת עליה: 1951		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה טרנסילבניה

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

אני סלומון בבי, נולדתי בכפר קרקואני. כשפרצה המלחמה הייתי ילד בן שלוש וחצי למשפחה יהודית, יחידה בכפר. הודיעו לנו דרך מכרים בכפר שרוצים לשרוף אותנו ביחד עם הבית ואבי ז"ל שמע את זה. באותו הלילה, בחורף קר וגשום, אבא העמיס עגלה רתומה לסוס ולקח מה שיכל בעגלה: כלי מיטה, שמיכות ומעט אוכל. יחד עם אחותי, ואמא שלי וסבא וברחנו לעיר פיאטרה – ניאמץ, מרחק של 15 ק"מ והלכנו לקרובים. מאוחר יותר נודע לנו ששרפו הכל ולא נשאר זכר.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

כאשר הגענו לפיאטרה ניאמץ, הודיעו שהגרמנים נכנסים לעיר ומחפשים יהודים. היה לנו שכן בעל אורוות סוסים ובקומה השניה הוא מילא חציר, בו מצאנו מקום מחבוא. לקחנו מה שיכולנו, אוכל, שתיה ושמיכות ושמענו קולות ירי. כעבור זמן מה, האוכל והשתייה אזלו ואבי ירד כדי להביא שתיה ואוכל. ברגע שיצא לבדו אל הרחוב, שיירת חיילים גרמנים תפסה אותו והעלו אותו על משאית. הוא כבר ידע שהוא לא יוכל לחזור בחזרה למשפחתו. השיירה אמורה הייתה לעבור גשר לכיוון היערות. הגשר היה על נהר ביסטריצה, התחיל להחשיך והעונה היתה סתיו, כך שהיו הרבה עלי שלכת ואבא במחשבה החליט לברוח וקפץ מהרכב הנוסע והתכסה בעלי שלכת בין העצים. בצורה כזו הוא ניצל וחזר אחרי יומיים למשפחה. לשמחתנו הרבה עם אוכל ושתיה. נשארנו עוד זמן ארוך בעליית הגג של האורווה. בזמן שחשבנו שהשטח נרגע, את אבי לקחו למחנה עבודה, קרוב לשנתיים. נשארנו שלושתנו- אמא, אחותי ואני, ללא אוכל וללא פרנסה. אני כילד קטן, חליתי ואמי נשאה אותי בידיה לרופא. כשהסתיימה המלחמה הלכתי לבית ספר יסודי. הרכוש שהיה בכפר נשרף לחלוטין ולא נשאר זכר מהחוזה הקטנה שלנו.

נא ספרי/ על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בשנת 1951 עלינו לישראל באונייה טרנסילבניה. הגענו לנמל חיפה ומשם נסענו במשאית למעברת הר-טוב בירושלים. מאוחר יותר עברנו למושב בית יוסף בעמק בית שאן ועבדתי בחליבת פרות. למדתי עברית בבית ספר במושב בית יוסף. ב-1956 הגיע זמן גיוסי לצה"ל. התגייסתי בגיל שבע עשרה וחצי. כחודש לאחר הגיוס, פרץ מבצע סיני ונלקחתי לחזית בסיני. החיים בצבא לא היו פשוטים אך תמיד ידעתי שאני משרת את המדינה מכל הלב. אחרי השחרור עבדתי כנהג משאית במושב בית יוסף. ב-1964 נישאתי לאשתי צפורה. יש לנו שתי בנות וחמישה נכדים. הייתי בשירות מילואים פעמיים בשנה. השתתפתי בכל מלחמות ישראל ושמחתי לשרת באהבה את המדינה. אני מאחל שהדורות הבאים ידעו מה אירע לעם היהודי בשנות השואה החשוכות על מנת שלעולם לא עוד.

הסיפור נכתב על ידי צפורה שושנה סלומון, אשתו של בבי
יולי 2012, קרית ביאליק